

обръщаше внимание на патриотическият подвигъ на покойникътъ.

— Драганъ умрѣ юнашки, казваше Никола. — Заптийетата бѣха трийсетъ души — той единъ. Искане да взематъ книгитѣ отъ него, но той не ги даде. Така трѣбваше да струва всѣкий бѣлгаринъ.

Погрѣбението стана добръ. Близкитѣ му плакаха, кога се носѣше тѣлото и кога се спущаше въ земята. Гробътъ му се покри съ цвѣтя. Послѣ се събраха роднинитѣ въ градината; гдѣто Мокра имъ сложи трапеза. Когато я утѣшаваха, тя каза:

— Вторий отъ нашето семейство отива къмъ Бога да се жалова противъ нашитѣ врагове. Нека се умножаватъ тѣзи оплаквания, тогава само може всичко да се свърши въ наша полза.

Не се знае, колко отъ всичкитѣ събрани, разбираха тѣзи думи, но всички бѣха съгласни съ старицата. Имаше и такива, които я напълно разбираха. Разбра я Никола, Стоянъ, Станко и Хаджи Христо; послѣднийтъ се опита даже да ѝ възрази:

— Мокро, на тебѣ Богъ е проводилъ испытание, казваше той, — и ние ти съчувствуваме; но не трѣбваше да се желае и на другитѣ бѣлгарски майки същата участь.

— Ахъ, нѣ . . . ни на една майка нежелая подобно нѣщо, отговори старицата съ въздишка. — Но и това не е желателно, щото нашата младежъ да дрѣме и да цѣни своята глава повече отъ своето отечество. Моитѣ синове подадоха примѣръ . . . опитаха се . . . Не ставатъ извѣднажъ такива нѣща, опитътъ научава. Само тогава ще се научи дѣтето да се обхожда съ оганътъ, кога то се опари. Всички знаятъ за това. А пакъ трѣбваше да се учатъ, какъ да се обхождатъ съ него.

Така говорѣше стопанката, като гошаваше своитѣ гости. Никой почти не ѝ възразяваше, макаръ и болшинството да състояше отъ хора търговци, занаятчи и пр. които не се съгласяваха съ нея. „защо да закачаме турцитѣ, кога силата е на тѣхната страна!“ Мислѣха *солиднитѣ* личности. Както и да е, но думитѣ на Мокра не пропаднаха напраздно. Смъртъта на двама млади, пълни съ животъ сили не само